

РЕЧ УРЕДНИКА

„Библиотекар је онај човек коме је књига таква храна, страст, судбина, љубав, уживање, занос, авантура и усуд, као морепловцу море, сељаку земља, баштовану растиње.”

Бела Хамваш

Ово ће бити један сасвим лични уводник у нови број *Школског библиотекара*, часописа школских библиотекара Србије, листа који не стварају само школски библиотекари, већ и сви они који школску библиотеку доживљавају као простор слободне мисли и маште, они који знају да је вештина читања, љубав према књизи и писаној речи предуслов успешног наставног процеса, они који цене професију школског библиотекара, њихов напор и залагање да школску библиотеку учине културним срцем сваке школе. Када сам постала библиотекар, после деценијског сна о наставничком позиву, мислила сам да ми се свет срушио. А онда сам упознала школске библиотекарке и постала члан не једног струковног удружења, већ једне дружине непобедивих бораца за књигу, дечји интерес и статус професије о којој чак и они који о њима одлучују, не знају много. И неизлечиво сам се заразила ентузијазмом оних који сведоче о зачињању једне професије, њеном трајању по принципу „ћутите кад имате посао”, до тоталне деградације накарадним прописима и правилницима.

Ипак, школски библиотекари опстају и истрајавају у својој мисији која није дефинисана звањем, већ знањем (читај: *моћ*). Дефинисали су је пре читаве деценије наше колеге ентузијасте (ово је одредница сваког истинског школског библиотекара у Србији), који су – имајући на уму потребу за удруживањем зарад модернизације, укључивања у светске токове, утицања на законску регулативу... – покренули иницијативу за оснивање Друштва школских библиотекара Србије.

Више од деценије касније, чини се, школски библиотекари бију исте битке – статус, радно време, коефицијенти, представник у Националном просветном савету... Да ли је ДШБС оправдало наде и идеје оснивача? Да ли је дошло до жељених промена? Да ли смо личним укључивањем искористили све добробити заједништва?

Можда ће се многим колегама који у овом тренутку раде на позицији школског библиотекара чинити да се ништа није променило. Битке нису добијене (?!).

Ја више не радим као школски библиотекар, али то у души јесам. И део сам ДШБС-а, јер је то једино струковно удружење у Србији које живи сарадничком енергијом некомерцијализованих преданих заљубљеника у свој посао.

Драге колеге школски библиотекари, ваше победе нису мерљиве оценама, тестовима, такмичењима... Не може се у временима свакаквих изазова племенита мисија неговања љубави према књизи и читалаштву мерити уобичајеним аршинима. Мерила ваше преданости другачија су. Чине га радознали погледи упрти у књиге, нестрпљење да стигну нови наслови, жеља да се понесе више од оног што стаје у наручје, способност да се креира сопствени свет по предлогу писца...

Не предајте се и уживајте у привилегији да су вам најближи сарадници најбоља деца сваке школе!

Маја Радоман Цветићанин,

уредник